

**חזרה לנואיבה (2):
שרה ליבוביץ,
חושבת וביעות
לשעבר, מספרת
על חוויותיה
כשחזרה לשם**

ואלה תולדות 11 שנותיו של מושב נביעות:

- במאי 1971 התיישבו במניפת החוף כ-20 בחורים ובחורות. בתחילה נקרא המקום "נואיבה".
- ב-1972 נקבע השם "נביעות". הישוב חובר לרשת הטלפונים הישראלי. התמרים שעל החוף נרכשו מה בדווים. ההסכם היה שהגוף הוא שלנו והפירות שלהם. לכל החיים. המחיר: 20 לירות לעץ.
- בסוף 1973 נפתח גן-הילדים הראשון.
- בחורף 1974 נורעו 75 דונם עגבניות, 60 דונם מילונים ו-30 דונם מלפפונים.
- בראשית 1975 הוחלט רישמית שנביעות תהיה מושב-עובדים. בקיץ הושלמה בנייתו של בית-האריזה.
- ב-1976 עקרו חברי-המושב לבתי החדשים. היבולים היו גבוהים, וגם הרווחים מענף התיירות היו שמנים.
- ב-1977 ניסו החקלאים ענף חדש — פרחי חרציות. נערך הפסטיבל הראשון על חוף-נביעות. הפסטיבל היה הצלחה פירסומית, אולם כישלון כל-כלי.
- ב-1978 אבר שלישי מיבולי-המילונים. במושב היו 60 חברים ושש מישפחות של מועמדים. באוגוסט נחם תם הסכם קמפדייוויד.
- ב-1979 היתה שנת הקליטה האחרונה.
- ב-1980 פרחו החקלאות. 23 חקלאים ייצרו מחזור-כספים של 60 מיליון לירות.
- ב-1981 רכשו רוב המישפחות בתים ומשקים בצפון.
- ב-1982 פרצו סיכסוכים אינספוריים בין חברי-המושב. רכוש רב נגנב.

• כפי שצויין בכתבה הקודמת, הכתיב הנכון הוא נוויבע. העולם הזה שומר על הכתיב העברי שהשתבש, למרות שהוא משובש.

נואיבה סיטי

הרוכלים, תנועה ערה של קונים. שמו של המושב הוא נואיבה-סיטי. כאלף עובדי-ממשלה מתגוררים ב-54 בתי המושב, ותכלית הימצאותם במ"קום היא אחת: לקיים את הישוב הזה, שלא ידעך.

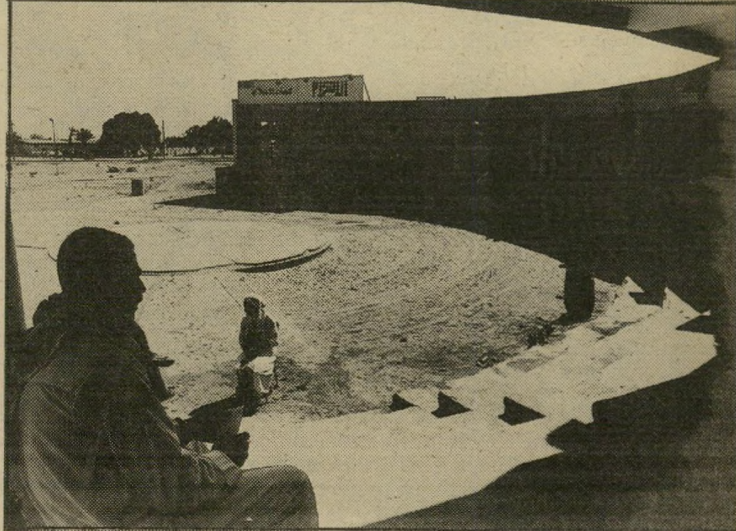
רוב התושבים הם גברים. לפני חצי שנה התחילו להגיע נשים; כמה עובי דות-עירייה, מרכזית, נשות העובדים.

עיר מצרית קטנה מתהווה כאן, במושב נביעות, והיא הולכת ומתרחבת. 72 בתים חדשים נבנו באחרונה. בעוד כמה שנים תהיה נואיבה-סיטי ותיקה יותר, מבוגרת מכל שנות המושב.

א זהרה לחברי-המושב לשעבר: אל תקראו את הקטע הבא. זהו קטע קשה, מכאיב. כשתי מילים: המושב הרוס. בתיו מוזנחים, מלוכלכים. העצים, הפרחים והמרשאות נבלו וכוסו בחול. הקומבינאט, כך נקרא אז הבניין הרכיזי, מאכלס כעת מירפאה קטנה וחינות מעופשת. הטלפון הציבורי נעקר. רק תיבות-הדואר עדיין במקומן. הבניין נקרא אכ'ה-ראם, "הפירמידות". משמאלו של הקומבינאט כמה חנויות קטנות, מיסעדה מזרחית, חנות בגדים. זהו המרכז האמיתי. רועש, פעלתני, מוסיקה צעקנית וקריאות

אופניים במקום גמל כמו אז, גם עכשיו. הבדואים האופניים וארגז-הפלסטיק הקשור מאחור — הם ירושה ישראלית.

סטודנט מקאהד סמח טהה היה הסטודנט המצרי הראשון באוניברסיטת תל-אביב. עכשיו הוא מדריך-תיירים בנואיבה. הבית שמאחוריו הוא אחד מבתי-המושב. בתמונה מימין: המיבנה המרכזי של המושב הישראלי. היום נמצאת בו מרפאה וחנות-ירקות.